Bylo proto vyhověno zmateční stížnosti obžalovaného B. a napadený rozsudek byl ohledně tohoto obžalovaného zrušen jako zmatečný ve výroku o vině a důsledkem toho i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisících.

Jelikož výsledky průvodního řízení, zejména výpověď svědka P., že obžalovaný B., když svědek uchopil obžalovaného A. za pravou ruku, kterou měl na řidítku, volal na obžalovaného A. znovu několikráte: »ujeď«, nevylučují skutkové zjištění, které by mohlo ospravedlniti podřadění činu obžalovaného pod skutkovou podstatu zločinu podle §§ 5, 81 tr. z., nemohl nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodnouti ihned ve věci samé a vynésti rozsudek osvobozující. Proto byla věc vrácena nalézacímu soudu, aby o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

Čís. 6382.

Pro skutkovou podstatu zločinu podle §§ 197, 199, písm. a) tr. z. je nerozhodné, zda dlužník, skládající vyjevovací přísahu, měl ve své držbě věc, jejíž vlastnictví popřel.

Heslem vázaná vkladní knížka dlužníkova není pro věřitele bezcennou věcí.

(Rozh. ze dne 27. října 1939, Zm I 396/39.)

Podle zjištění nalézacího soudu složil obžalovaný Bohumil A. na návrh vymáhajícího věřitele před okresním soudem exekučním v P. dne 3. června 1938 vyjevovací přísahu, jíž potvrdil, že nemá zabavitelného jmění, zejména že nemá nijakých vkladních knížek.

Dne 19. září 1938 provedlo v bytě obžalovaného zúčtovací oddělení berní správy v P. mobilární exekuci, při níž byla v jeho skříni mezi prádlem nalezena vkladní knížka N-ské záložny, znějící na jméno »Bohumil« a na vklad 5.144 K 20 h. Obžalovaný udal při výkonu této exekuce, že je to jeho veškeré jmění a že by byl zabavením této knížky zničen. Tato vkladní knížka byla založena dne 4. VIII. 1937 obžalovaným, který ji také vinkuloval heslem. Původní vklad na knížce činil 14.000 K a ke dni 3. června 1938 byl na ní vklad 9.000 K 46 h. Dne 25. listopadu 1938 byl obžalovaný vyslýchán u zúčtovacího oddělení berní správy v P. a udal, že zabavená vkladní knížka jest jeho posledním majetkem, že měl peníze, v ní uložené, připraveny na živobytí, že měl před dvěma roky na knížce 14.000 K a že od té doby stále vybíral, až tam zbylo pouze to, co bylo zabaveno. Z toho soud dospěl k závěru, že uvedená vkladní knížka byla vlastnictvím obžalovaného, že obžalovaný byl dne 3. června 1938 vlastníkem vkladu 9.000 K 46 h u N-ské záložny a že téhož dne před okresním soudem exekučním skutečně vykonal křivou přísahu, a to vědomě, neboť si byl vědom, že má uloženy peníze, zvláště když později tvrdil, že jsou jeho posledním majetkem.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl uznán vinným zločinem podle §§ 197, 199 a), 200 tr. z.

Důvody:

Zmateční stížnost se domnívá, že by šlo o křivou přísahu a o trestný čin teprve tenkráte, kdyby bylo zjištěno, že měl obžalovaný v době manifestační přísahy vkladní knížku — o niž jde — u sebe a ve svém bytě a že tedy popřel její držbu, že však si závěr o křivosti přísahy nelze učiniti ze zjištěné skutečnosti, totiž že byl obžalovaný v době manifestační přísahy vlastníkem uvedené vkladní knížky, kterou mohl dáti do úschovy třetí osobě. Uvedená výtka zmateční stížnosti [§ 281, čís. 9, písm. a), nesprávně čís. 5 tr. ř.] není odůvodněna, neboť přehlíží, že obžalovaný prohlášením, že nemá zabavitelného majetku, zejména že nemá nijakých vkladních knížek, popřel vlastnictví ke vkladní knížce, a že právě v této skutečnosti záleží křivost jeho výpovědi. Je proto zmateční stížností namítaná skutečnost (popření držby ke vkladní knížce) nerozhodná pro závěr o tom, zda byla výpověď obžalovaného křivá či nikoliv.

Ježto se obžalovaný dopustil trestného činu již řečeným obsahem své přísahy, je s hlediska křivé přísahy dále nezávažné, zda obžalovaný mohl po složení přísahy i v případě, že by byl uvedl své vlastnictví ke vkladní knížce, vklad vybrati nebo knížku uschovati, a tak zmařiti uspokojení věřitelů.

Konečně poukazuje zmateční stížnost na to, že knížka byla vinkulována (vázána heslem), takže by z ní prý vymáhající věřitel nebyl mohl dojíti uspokojení beze sdělení hesla, i kdyby ji byl mohl zabaviti [§ 281, čís. 9, písm. a) nebo čís. 10 tr. ř.], tedy že šlo o věc pro věřitele úplně bezcennou. Ani v tomto směru však nelze zmateční stížnosti přisvědčiti, neboť i držitel (vymáhající věřitel) spořitelní vkladní knížky, vázané heslem, které nezná, jest oprávněn vybrati vklad, dokáže-li, že jest oprávněným věřitelem pohledávky z vinkulované vkladní knížky (rozh. č. 16.136 civ. Sb. n. s.).

Čís. 6383.

Předpis § 6, čís. 4 zákona o podmíněném odsouzení se vztahuje jen na případy, v nichž byl předchozí trest uložen podmíněně. Případ, kdy předchozí trest byl nepodmíněný, neřeší, a neplatí proň zásada, že oba tresty sdílejí co do podmíněnosti nebo nepodmíněnosti stejný osud; otázku podmíněnosti nebo nepodmíněnosti pozdějšího trestu tu nutno řešiti podle ustanovení § 1 nebo § 2 zákona o podmíněném odsouzení.

(Rozh. ze dne 31. října 1939, Zm I 433/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného do usnesení krajského soudu, jímž nebyl stěžovateli povolen podmíněný odklad výkonu trestu, uloženého mu rozsudkem téhož soudu ze dne 7. března 1939, vlastně rozsudkem nejvyššího soudu ze dne 6. června 1939, zrušil napadené usnesení a vrátil věc soudu prvé stolice k novému projednání a rozhodnutí.